

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul adoptă următoarea:

DECIZIE

Nr. 402/C1/202

Data: 23.02.2022

Prin contestația nr. 1/25.01.2022, înregistrată la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sub nr. 4841/28.01.2022, formulată de SC SA, cu sediul în, înmatriculată la Registrul Comerțului cu nr., având cod unic de înregistrare RO, reprezentată legal prin și convențional prin SCP „.....” cu sediul procesual ales în, împotriva documentației de atribuire elaborată de către autoritatea contractantă, cu sediul în, în cadrul procedurii licitație deschisă organizată pentru atribuirea acordului-cadru având ca obiect „Servicii de preluare a deșeurilor”, cod CPV: 90511100-3, s-a solicitat:

1. în principal, anularea procedurii de atribuire, potrivit dispozițiilor art. 212 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 98/2016;

2. în subsidiar, ..., cu prelungirea în mod corespunzător a termenului de depunere a ofertelor;

În luarea deciziei, **CONSILIUL**, legal investit, a avut în vedere următoarele:

În baza dispozițiilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, contestatorul solicită studiul dosarului achiziției.

Contestatorul prezintă serviciile de salubritate, ca specie a serviciilor de utilitate publică, în cazul în care acestea se prestează de către un operator privat, în regimul gestiunii delegate, calitatea de delegatar nu poate aparține autorității contractante.

De asemenea, contestatorul precizează că în cazul de față, întrucât se intenționează desemnarea unui operator privat care să presteze aceste servicii de salubritate, se discută despre gestiune delegată conform art. 22 alin. (2) din Legea nr. 51/2006.

Contestatorul susține că calitatea de delegatar nu poate aparține autorității contractante din prezenta speță care chiar dacă îndeplinește condițiile pentru a fi considerată autoritate contractantă în înțelesul Legii

nr. 98/2016 nu poate delega acest serviciu în lumina prevederilor Legii speciale aplicabile, respectiv art. IV din Legea nr. 99/2014, coroborate cu cele ale art. 29 alin. (7) din Legea nr. 51/2006.

Astfel, potrivit prevederilor legale invocate consideră că, procedura de atribuire a contractului de delegare a gestiunii trebuie derulată de către al Municipiului, urmând ca să încheie contractele de care are nevoie, prin procedura de atribuire adecvată (nu neapărat licitație deschisă) cu operatorii/operatorul de salubritate (colectare și transport pentru codurile de deșeuri relevante) desemnat/i de către al Municipiului

Acesta este un prim motiv pentru care contestatorul apreciază că se impune anularea procedurii, conform art. 212 alin. (1) lit. c), coroborat cu art. 212 alin. (2) din Legea nr. 98/2016.

Data fiind natura serviciilor ce fac obiectul procedurii, un alt motiv de contestație vizează alegerea acordului-cadru ca instrument de atribuire, pe care contestatorul îl apreciază a fi incompatibil cu serviciile ce urmează a fi prestate, potrivit dispozițiilor legale aplicabile.

Acesta reprezintă un al doilea motiv pentru care contestatorul apreciază că se impune anularea procedurii de atribuire, potrivit art. 212 alin. (1) lit. c), coroborat cu art. 212 alin. (2) din Legea nr. 98/2016.

Motivele pentru care contestatorul consideră că acest instrument de atribuire este incompatibil cu specificul serviciilor ce urmează a fi delegat pornesc în principal de la regulile speciale și principiile care guvernează

aceste servicii de utilitate publică, reguli cărora acordul-cadru nu le poate servi ori nu le poate fi suficient.

Contestatorul susține că procedura de atribuire prin semnarea unui acord cadru este incompatibilă cu prestarea serviciului de salubritate, cum este colectarea și transportul deșeurilor, serviciu a cărui prestare trebuie să se realizeze cu respectarea anumitor principii, printre care:

- Recuperarea în totalitate de către operatori a costurilor furnizării/prestării serviciilor, potrivit art. 25 lit. a) din Legea nr. 101/2006, care derogă oricum de la prevederile legii generale în materia serviciilor de utilitate și care, prin art. 43 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 51/2006, prevede aceeași regulă, însă cu excepția situațiilor în care aceștia furnizează serviciile de utilități publice în baza unui contract de concesiune, ceea ce nu este cazul în speță;
- Menținerea echilibrului contractual (art. 29 alin. (11) din Legea nr. 51/2006, art. 20 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 101/2006).

Raportând aceste dispoziții legale imperative la specificul modului de calcul al tarifelor unitare, astfel cum acest mod de calcul rezultă din Ordinul ANRSC nr. 109/2007, susține că se poate observa că întotdeauna cantitatea de deșeuri determină prețul unitar (tariful per tonă în cazul de față), modificarea cantității deșeurilor determinând și modificarea prețului unitar, astfel cum rezultă și din dispozițiile art. 15 alin. (1) lit. c) din Normele metodologice de stabilire, ajustare sau modificare a tarifelor pentru activitățile specifice serviciului de salubritate al localității, aprobate prin Ordinul ANRSC nr. 109/2007.

Dat fiind că viabilitatea serviciului de salubritate, în funcție de cantitatea de deșeuri, reflectă un anumit preț unitar, iar un preț unitar oferit pentru o cantitate mai mare de deșeuri (ceea ce înseamnă un tarif mai mic) nu poate acoperi costurile prestării serviciului în cazul în care cantitatea de deșeuri reală este alta (în cazul concret mai mică), cu variațiile și în condițiile prevăzute de Ordinul ANRSC nr. 109/2007, acordul cadru este incompatibil cu prestarea serviciilor de salubritate, generând, prin specificul acestui instrument de atribuire a unui contract de achiziție publică, o insecuritate pentru operatorul care își asumă obligații consistente și care trebuie prestate în mod continuu, potrivit principiului consacrat la nivel legal în această materie.

Plecând de la natura de serviciu public a serviciului de salubritate, contestatorul susține că, sunt relevante dispozițiile art. 117 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 98/2016 potrivit cărora în cazul în care acordul - cadru este încheiat cu un singur operator economic, acordul-cadru trebuie să prevadă cel puțin obligațiile principale pe care operatorul economic și le-a asumat prin oferta și prețul unitar pe care operatorul economic l-a

prevăzut în ofertă și pe baza căruia se va determina prețul fiecărui contract atribuit ulterior.

Contestatorul mai precizează că fiecare contract subsecvent urmează a fi încheiat în baza prețului din acordul-cadru, preț care, la o cantitate de deșeuri diferită de cantitatea de deșeuri maximă, nu asigură recuperarea în totalitate de către operatori a costurilor furnizării/prestării serviciilor și echilibrul contractual, și, într-un final, viabilitatea serviciului de utilitate publică.

Din acest motiv, contestatorul susține că nu se va putea discuta nici despre o modificare a tarifului de salubritate generată de prelucrarea unor cantități mai mici de deșeuri (față de cele maxime estimate, spre exemplu, astfel cum au fost prevăzute prin documentația de atribuire), acordul-cadru presupunând posibilitatea colectării și transportării unor cantități mai mici de deșeuri decât cele maxime, însă care cantități maxime sunt cele care determină „nivelul necesar de echipare și pregătire” a operatorului de salubritate.

Contestatorul indică faptul că utilizarea acestui instrument de atribuire al unui contract de achiziție publică, acordul-cadru, are în vedere situația în care autoritatea contractantă nu putea identifica (cu marjele de eroare rezonabile și în condițiile prevăzute de legislația aplicabilă) cantitățile de deșeuri aferente activităților de salubritate ce fac obiectul delegării.

Potrivit contestatorului această posibilitate este exclusă în situația acestor tipuri de servicii de utilitate publică, cu privire la care, tocmai

pentru a se garanta viabilitatea și continuitatea serviciului de utilitate publică, autoritatea are obligația de a elabora un studiu de oportunitate care să stea la baza procedurii de atribuire organizate pentru încheierea contractului de delegare a gestiunii, potrivit art. 22 alin. (3), respectiv ale art. 32 alin. (2) din Legea nr. 51/2006.

Acest studiu de oportunitate trebuie să reflecte inclusiv modalitatea de asigurare a celui mai bun raport calitate/preț, însă într-o manieră care respectă drepturile recunoscute la nivel de lege pentru operatori.

În opinia contestatorului autoritatea contractantă avea sau ar fi trebuit să aibă, înainte de demararea unei proceduri, toate datele necesare astfel încât să organizeze, în vederea încheierii unui contract de delegare a gestiunii (sub forma achiziției publice ori a concesiunii de servicii, cele două forme permise de art. 29 alin. 8 din Legea nr. 51/2006), o licitație deschisă, iar nicidecum un acord-cadru care, prin definiție, lasă posibilitatea teoretică pentru autoritate de a nu încheia nici măcar un contract subsecvent, astfel cum rezultă din chiar dispozițiile art. 107 alin. (2) din HG nr. 395/2016.

Totodată, contestatorul precizează că în măsura în care autoritatea și-ar fi dorit ca riscul de operare privind cantitățile de deșeuri procesate să fie în sarcina operatorului, procedura de urmat ar fi fost una dintre cele reglementate de Legea nr. 100/2016, cu rigorile aferente. Altfel, alegând atribuirea unui contract de achiziție publică de servicii, devine incidentă regula privind acoperirea tuturor costurilor prin tariful practicat, căreia acordul-cadru nu îi este un instrument adecvat.

În acest sens, contestatorul precizează punctul de vedere ANAP conform căruia „Este adevărat că prevederile art. 66 lit. e) din H.G. nr. 925/2006 privind normele de aplicare ale OUG nr.34/2006, impun autorităților contractante ca în cadrul documentației de atribuire să precizeze „estimări ale cantităților minime și maxime care ar putea fi solicitate pe durata întregului acord-cadru. Precizăm în acest context, că această prevedere are rolul exclusiv de a asigura informarea cât mai completă a operatorilor economici cu privire la posibila anvergura a acordului-cadru și implicit, a contractelor subsecvente acestuia. Acordul-cadru nu reprezintă un angajament ferm al autorității contractante, astfel încât condițiile minime/maxime vor rămâne numai la nivel de estimări, nereprezentând limite fixe. În măsura în care autoritatea contractantă, pe parcursul derulării acordului-cadru, constată că nu îi este necesară o anumită cantitate, fie ea minimă dintr-un produs sau doar un anumit produs ce a făcut obiectul ofertării, ținând cont de cele de mai sus, aceasta are posibilitatea legală de a nu-l mai achiziționa”.

Astfel, în opinia contestatorului, în contextul unui acord-cadru, achizitorul este cel care va aprecia în continuare oportunitatea încheierii

unui nou contract subsecvent acordul-cadru, stabilind în acest sens un drept în favoarea lui și nu o obligație care poate obiectul unei notificări de punere în întârziere.

În opinia sa această insecuritate posibilă în cadrul unui acord-cadru este absolut firească în momentul în care se discută despre servicii uzuale, care nu presupun investiții majore din partea operatorilor, ori despre bunuri necesare în activitatea curentă a unei autorități însă nicidecum în cazul unor servicii de utilitate publică, caracterizate, în esența lor, de continuitate și în care, dacă nu se discută despre un contract de concesiune, operatorul trebuie să își recupereze toate costurile prin tariful de salubritate practicat (chiar presupunând că și în această materie ar fi aplicabile prevederile Legii nr. 51/2006 anterior invocate).

Contestatorul precizează că dincolo de insecuritatea la nivel de principiu care guvernează acest instrument de atribuire a unui contract de achiziție publică, strict în ceea ce privește cantitățile de deșeuri, potrivit anexei la Caietul de sarcini, cantitatea maximă de deșeuri pentru fiecare lot (indiferent de tipul de servicii) este de 3,33 ori mai mare decât cantitatea minimă de deșeuri estimată.

De asemenea, în opinia contestatorului, raportat la contractele subsecvente, cantitățile estimate aferente celui mai mic contract subsecvent, respectiv ale celui mai mare contract subsecvent, sunt de la simplu la dublu. Discrepanțele dintre cantități fac obiectul unui motiv distinct al contestației.

Aceasta presupune, dincolo de faptul că documentația de atribuire nu prevede frecvența, că este posibil ca aceste cantități să fie colectate în marje cuprinse ipotetic între:

- într-o singură zi a trimestrului pentru care este încheiat contractul subsecvent și
- în cantități zilnice egale.

Or, potrivit calculului estimativ cuprins în Anexa 5, există diferențe semnificative între necesarul de utilaje aferente celor două cantități de deșeuri, cu costurile de amortizare și consumurile aferente, ce determină tarife substanțial diferite.

Contestatorul apreciază că pentru toate aceste motive, analizate prin raportare la dispozițiile concrete ale documentației de atribuire, acest instrument specific de atribuire a contractului de achiziție publică (acordul-cadru) este incompatibil cu serviciile de salubritate ce fac obiectul acestei proceduri.

Contestatorul apreciază că această incompatibilitate nu se poate rezolva printr-o simplă măsură de remediere a procedurii de atribuire, astfel încât solicită anularea procedurii, potrivit dispozițiilor art. 212 alin. (1) lit. c), coroborat cu art. 212 alin. (2) din Legea nr. 98/2016.

Criteriul de calificare prevăzut la pct. III.1.1.b) - cerința II din fișa de date nu respectă principiul nediscriminării și tratamentului egal.

Totodată, în opinia contestatorului, criteriul referit anterior nu prezintă relevanță în raport cu natura contractului ce urmează a fi atribuit, prin procedura de atribuire aleasă, încălcând astfel și dispozițiile art. 31 alin. (1) lit. a) și b) din HG nr. 395/2016, după cum cerința nu este adecvată, încălcând prevederile art. 172 alin. (3) din Legea nr. 98/2016.

Potrivit acestui criteriu de calificare, ofertantul trebuie să facă dovada că deține autorizație de mediu eliberată de Ministerul Mediului în baza OUG nr. 195/2005.

Or, conform art. 8 alin. (1) din Procedura de emitere a autorizației de mediu aprobată prin Ordinul nr. 1798/2007, la solicitarea unei autorizații de mediu sau, după caz, cu minimum 45 de zile înainte de expirarea unei autorizații de mediu existente, titularul activității este obligat să depună la ACPM un dosar care cuprinde fișa de prezentare și declarație, potrivit anexei nr. 2.

Contestatorul menționează că prin fișa de prezentare și declarație, potrivit anexei nr. 2 la Ordinul nr. 1798/2007, titularul unei activități trebuie să prezinte informații cu privire la dotările specifice: clădiri (cu suprafața spațiilor ocupate), utilaje, instalații, mașini, aparate, mijloace de transport utilizate în activitate etc., aceste informații regăsindu-se și

în conținutul autorizației de mediu, potrivit anexei nr. 4 din procedura de emitere a autorizației de mediu.

Așadar, contestatorul consideră cerința de calificare ca fiind nelegală, încălcând principiul nediscriminării și a tratamentului egal într-o procedură de licitație deschisă întrucât restricționează concurența, împiedicând participarea la procedura de atribuire a ofertanților care, deși îndeplinesc criteriile de calificare solicitate nu dețin la data depunerii ofertei autorizația de mediu.

Ipoteza exclusă prin acest criteriu de calificare, însă perfect admisibilă potrivit Legii nr. 98/2016, este aceea a unui operator nou înființat, care beneficiază de susținere sub toate aspectele din partea unui operator cu experiență, însă un nou operator, nefiind încă „titularul unei activități”, analizate în concret (în cazul de față, prin raportare la o anumită arie de desfășurare a activității, anumite cantități și tipuri de deșeuri colectate și transportate etc.), nu poate participa la o astfel de procedură.

Contestatorul precizează că dispozițiile legale menționate fac referire la „titularul unei activități”, fiind negat accesul la procedura operatorilor economici care nu sunt încă titulari ai unei activități în concret (colectare și transport deșeuri de pe raza Sectorului 6 al Municipiului București) și care, în consecință, deși îndeplinesc celelalte cerințe stabilite prin fișa de date, nu pot demonstra îndeplinirea cerinței privind deținerea autorizației de mediu.

Chiar presupunând că un operator deține deja o autorizație de mediu pentru activitățile de salubritate ce fac obiectul contractului, însă pentru o altă arie de delegare, acesta oricum va trebui să obțină autorizația de mediu pentru aria de delegare a Sectorului 6 București, după încheierea acordului-cadru cu autoritatea contractantă.

În opinia sa, o altă interpretare ar echivala cu o permitere a accesului la această procedură în exclusivitate pentru operatorii unor servicii similare care au deja autorizație de mediu pentru aceste activități pentru al Municipiului București, ceea ce ar încălca în mod evident normele privind concurența, câtă vreme nu există un contract de delegare a acestei activități de salubritate încheiat conform legii de Sectorul 6.

Privită din această perspectivă, contestatorul consideră că cerința referită nu prezintă relevanță pentru natura contractului, imposibil de executat în mod legal fără obținerea unei autorizații de mediu strict pentru aceste activități de salubritate delegate, în această arie de delegare.

Pe de altă parte contestatorul consideră cerința ca fiind, disproporționată, fiind complet irelevant dacă la momentul depunerii ofertei, operatorul deține o autorizație de mediu, acesta reprezentând un act de reglementare emis pentru un anumit amplasament, după parcurgerea unei întregi proceduri derulate pentru serviciile concrete ce urmează a fi prestate într-o anumită arie teritorială.

Din aceste motive, contestatorul solicită Consiliului să dispună autorității contractante remedierea documentației de atribuire, în sensul eliminării acestei cerințe de calificare în vederea respectării tratamentului egal și al nediscriminării, precum și a dispozițiilor art. 31 alin. (1) lit. a) din HG nr. 395/2016.

Parametrul de ajustare a tarifului prevăzut în documentația de atribuire încalcă prevederile art. 12 alin. (7) din instrucțiunea ANAP 1/2021.

Potrivit prevederilor documentației de atribuire (pct. II.3 din fișa de date, art. 9 din caietul de sarcini, art. 17 din modelul contractului subsecvent - Anexa 6), parametrul de ajustare cu care poate fi ajustat tariful, în înțelesul Ordinului ANRSC nr. 109/2007, este indicele prețurilor de consum total.

Însă, întrucât în această materie există indicele prețurile de consum pentru ramura apă-canal-salubritate, luând în considerare prevederile legale anterior invocate, cuprinse în instrucțiunea ANAP nr. 1/2021, parametrul de ajustare ar fi trebuit să nu fie indicele prețurilor de consum total, ci cel aferent ramurii apa-canal-salubritate, astfel încât și

sub acest aspect contestatorul consideră că se impune obligarea autorității contractante la remedierea documentației de atribuire.

Cantitățile de deșeuri minime și maxime prevăzute în anexă la caietul de sarcini sunt eronat calculate, iar în mod corelativ, se impune și revizuirea valorii estimate. Totodată, se impune a fi precizată frecvența de colectare:

Potrivit celor rezultate din prevederile art. IV.1.3 din fișa de date, sunt susceptibile a fi încheiate în baza acordurilor-cadru aferente celor 3 loturi obiect al procedurii, un număr total de 12 contractante subsecvente.

Contestatorul menționează cantitățile minime și maxime aferente contractelor subsecvente, prevăzute în anexa caietului de sarcini:

- Pentru loturile 1 și 2: cantitatea minimă per contract subsecvent - 1500 tone (transport asigurat de prestator), respectiv 250 tone (transport asigurat de achizitor); cantitate maximă per contract subsecvent - 3000 tone (transport asigurat de prestator), respectiv 500 tone (transport asigurat de achizitor);
- Pentru lotul 3 - cantitate minimă per contract subsecvent - 750 tone (transport asigurat de prestator), respectiv 75 tone (transport asigurat de achizitor); cantitate maximă per contract subsecvent - 1500 tone (transport asigurat de prestator), respectiv 150 tone (transport asigurat de achizitor).

În susținerea celor enumerate, contestatorul susține că înmulțind aceste cantități minime și maxime cu numărul total al contractelor

subsecvente (12), ar fi trebuit să se ajungă la niște cantități minime și maxime totale de:

- Pentru loturile 1 și 2: cantitate minimă per acord-cadru - 18.000 tone (transport asigurat de prestator), respectiv 3000 tone (transport asigurat de achizitor); cantitate maximă per acord-cadru - 36.000 tone (transport asigurat de prestator), respectiv 6.000 tone (transport asigurat de achizitor);
- Pentru lotul 3 - cantitate minimă per acord-cadru - 9000 tone (transport asigurat de prestator), respectiv 900 tone (transport asigurat de achizitor); cantitate maximă per acord-cadru - 18.000 tone (transport asigurat de prestator), respectiv 1.800 tone (transport asigurat de achizitor).

Cu toate acestea, contestatorul menționează referitor la cantitățile totale aferente celor 3 loturi prevăzute în caietul de sarcini că sunt diferite:

- Pentru loturile 1 și 2: cantitate minimă per acord-cadru - 19.440 (în loc de 18.000 tone) pentru transportul asigurat de prestator, respectiv 2160 (în loc de 3000 tone) pentru transportul asigurat de achizitor; cantitate maximă per acord-cadru - 64.800 (în loc de 36.000 tone) pentru transportul asigurat de prestator, respectiv 7200 (în loc de 6.000 tone) pentru transportul asigurat de achizitor;
- Pentru lotul 3 - cantitate minimă per acord-cadru - 6750 (în loc de 9000 tone) pentru transportul asigurat de prestator, respectiv 750 (în loc de 900 tone) pentru transportul asigurat de achizitor; cantitate maximă per acord-cadru - 22.500 tone (în loc de 18.000 tone) pentru transportul asigurat de prestator, respectiv 2500 tone (în loc de 1.800 tone) pentru transportul asigurat de achizitor.

Contestatorul arată că câtă vreme tariful se raportează în mod fundamental la o anumită cantitate de deșuri ce trebuie colectată și transportată, ceea ce determină calculul utilajelor necesare (cu cheltuielile aferente legate de consumuri, personal etc.), remedierea documentației prin stabilirea corectă a cantităților de deșuri necesar a fi avut în vedere la stabilirea tarifelor se impune, în lipsa acestor informații neputându-se efectua un calcul corect și care să se încadreze în valoarea estimată. Diferențele de utilaje rezultă, de asemenea, din calculul exemplificativ cuprins în Anexa 5 la contestația depusă de SC SA.

Contestatorul precizează că dacă aceste tarife s-ar calcula prin raportare la cantitățile maxime aferente se presupune tuturor contractelor subsecvente, valoarea totală rezultată din acest calcul ar depăși valoarea totală raportată la cantitatea (mai mare) indicată a fi

maxima în cuprinsul anexei la caietul de sarcini, cu incidență inclusiv asupra admisibilității ofertei.

Din aceste motive, contestatorul apreciază că sub acest aspect documentația de atribuire încalcă prevederile art. 3 alin. (1) lit. z), art. 154 din Legea nr. 98/2016, respectiv pe cele ale art. 20 alin. (2) din HG nr. 395/2016, impunându-se remedierea.

Ca o consecință a acestor erori de calcul, contestatorul apreciază că se impune și revizuirea valorii estimate, acesta fiind, potrivit celor deja antamate, unul din elementele la care se raportează calculul tarifelor ofertate, precum și aprecierea caracterului „acceptabil” al ofertei.

În considerarea aceluiași prevederi legale invocate mai sus la pct. 52, coroborate cu Ordinul ANRSC nr. 111/2007, contestatorul apreciază ca se impune completarea documentației de atribuire cu informații legate de frecvența de colectare a fiecărui tip de deșeuri (în cele două variante - transport asigurat de prestator/achizitor), în funcție de această frecvență urmând a fi dimensionat, conform Anexelor 3 și 7 din Ordinul ANRSC nr. 111/2007, necesarul de mijloace de transport necesare prestării serviciului.

Pentru toate aceste motive, SC SA solicită admiterea contestației formulate.

În drept, întemeiază contestația pe dispozițiile legale invocate anterior și în probațiune, solicită proba cu înscrisuri și obligarea autorității contractante la depunerea completă și integrală a dosarului achiziției.

Prin adresa înregistrată la CNSC cu nr. 5023/31.01.2022, SC SA depune, în original, recipisa de consemnare a cauțiunii nr. 207796615/1, tranzacția: 1170060077/1984405219 din data de 27.01.2022, emisă de CEC Bank – Sucursala Victoria, în valoare de 90.558,00 lei.

Prin adresa nr. 1227/01.02.2022, înregistrată la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sub nr. 5447/02.02.2022, autoritatea contractantă transmite dosarul achiziției publice, în copie precum și punctul de vedere cu privire la contestația formulată de către SC SA, solicitând respingerea ca tardivă și nefondată a acesteia.

În opinia autorității contractante contestația formulată de către SC SA este tardivă, deoarece contestatorul nu a respectat prevederile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 cu completările și modificările ulterioare, și nu a înaintat contestația în termenul legal de contestare, atât Consiliului, cât și autorității contractante.

Autoritatea precizează că în conformitate cu art. 8 alin. (1) lit. a) din același act normativ, contestatorul avea obligația de a depune contestația în termen de 10 zile, începând cu ziua următoare luării la cunoștință despre actul autorității contractante considerat nelegal.

Având în vedere că această contestație a fost formulată împotriva documentației de atribuire iar data publicării documentației de atribuire în SICAP este 13.01.2022, în conformitate cu art. 8, alin.(2), ultima zi a termenului de contestare era 25.01.2022.

Susține că societatea contestatoare a transmis contestația către autoritatea contractantă în termenul legal de contestare, dar nu a transmis contestația în același termen și către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sau către instanța competentă, fiind încălcate prevederile art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 101/2016.

Potrivit autorității, din derularea evenimentelor în ce privește această contestație, Consiliul a luat act de depunerea acesteia în urma transmiterii de către autoritatea contractantă a adresei nr. 1388/27.01.2022.

În opinia sa, autoritatea contractantă, consideră că și-a îndeplinit obligațiile legale prevăzute la art. 16, alin. (2) din Legea nr.101/2016 și a publicat în SICAP contestația în data de 26.01.2022.

Potrivit autorității, contestația este nefondată, deoarece aceasta nu a fost demarată pentru servicii de salubritate, așa cum pretinde petenta la cap. II, pct. 6 din contestație, ci pentru un serviciu de preluare a deșeurilor rezultate în urma activităților zilnice ale autorității contractante.

Autoritatea contractantă precizează că este o instituție publică aflată în subordinea Consiliului Local, cu atribuții principale în

amenajarea și întreținerea spațiilor verzi, a parcurilor, grădinilor de cartier, a locurilor de joacă, precum și repararea străzilor aflate în administrarea Consiliului Local, activități care generează cantități mari de deșeuri municipale, vegetale și din construcții.

Având în vedere situația actuală din Municipiul București în ce privește închiderea unor depozite pentru preluarea și depozitarea deșeurilor, dar și obligațiile pe care le are autoritatea contractantă în ce privește protecția mediului, aceasta a hotărât să demareze o procedură de atribuire, împărțită în 3 (trei) loturi, pentru perfectarea unor acorduri cadru de preluare a deșeurilor rezultate în urma desfășurării activităților zilnice, de către operatori economici specializați și autorizați în condițiile legii, în vederea sortării, reciclării și reintroducerii în circuitul economic, urmând ca o mică fracție, care nu poate fi supusă reciclării, să fie depozitată la o rampă ecologică de depozitare.

În vederea organizării procedurii de achiziție, autoritatea contractantă a organizat în SICAP o consultare a pieței, având nr. MCI017325/ 04.11.2021, în urma căreia a primit oferte de preț pentru serviciile ce urmează a se achiziționa, oferte care au fost luate în considerare la estimarea valorii maxime a viitoarelor acorduri cadru de servicii.

După primirea ofertelor de preț, autoritatea contractantă menționează că a procedat la întocmirea și transmiterea în SICAP a documentației de atribuire, aceasta făcând obiectul procesului de verificare ex ante în conformitate cu OUG nr. 98/2017 privind funcția de

control ex ante al procesului de atribuire a contractelor/acordurilor-cadru de achiziție publică, a contractelor/acordurilor-cadru sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, fiind emis avizul conform condiționat nr. 27855/27.12.2021, nici una dintre abaterile evidențiate în acesta nefăcând referire la încadrarea greșită a achiziției din punct de vedere al legislației incidente.

Ulterior emiterii avizului conform condiționat nr. 27855/27.12.2021, autoritatea contractantă precizează că a procedat la implementarea măsurilor de remediere, publicarea documentației de atribuire și a anunțului de participare, în acest sens fiind emisă adresa nr. 27855/1071/ 18.01.2022, prin care Agenția Națională pentru Achiziții Publice a constatat implementarea tuturor măsurilor de remediere.

În ce privește criticile contestatorului, autoritatea precizează că tehnica specifică de atribuire a contractelor de achiziție publică, respectiv acordul cadru, nu este compatibilă cu tipul serviciilor de salubritate, așa cum susține contestatorul și consideră că acestea sunt nefondate, având în vedere natura serviciilor pe care autoritatea contractantă intenționează să le achiziționeze.

Mai mult, autoritatea menționează luând în considerare faptul că procedura de atribuire a fost demarată în vederea perfectării de acorduri cadru, informațiile privind cantitățile de servicii, calendarul de atribuire a contractelor subsecvente, valorile minime și maxime ale acordurilor cadru, valorile celor mai mici și celor mai mari contracte subsecvente care ar putea fi atribuite pe perioada de derulare a acordurilor cadru, precum și alte informații cu privire la acestea, sunt estimate și nu obligă autoritatea contractantă la a le respecta întocmai.

Potrivit autorității, în ceea ce privește cerința de calificare referitoare la deținerea de către ofertanți a unei autorizații de mediu, aceasta precizează că cerința a făcut obiectul măsurii de remediere nr. 6 din avizul conform condiționat nr. 27855/27.12.2021.

De asemenea, autoritatea contractantă precizează că există necesitatea stringentă de a perfecta contracte subsecvente imediat după semnarea acordurilor cadru, necesitate care nu ar putea fi îndeplinită dacă ar aștepta ca promitenții-prestatori semnatori ai acordurilor cadru să obțină această autorizație.

Referitor la modalitatea de ajustare a valorii contractelor subsecvente, autoritatea contractantă consideră că a respectat legislația în domeniul achizițiilor publice, aceasta neavând obligația de a stabili modalitatea de ajustare în concordanță cu indicele prețurilor de consum pentru ramura apă-canal-salubritate, deoarece obiectul procedurii de atribuire nu îl constituie delegarea serviciilor de salubritate, așa cum pretinde contestatorul.

În concluzie, având în vedere că autoritatea contractantă nu a demarat procedura de atribuire în vederea delegării serviciului de salubritate, așa cum pretinde contestatorul în tot cuprinsul contestației, autoritatea consideră că toate argumentele acestuia au fost construite având la bază eronată interpretare a documentației de atribuire, drept pentru care consideră contestația ca fiind nefondată.

Având în vedere argumentația mai sus prezentată, autoritatea solicită Consiliului respingerea contestației formulată de SC SA prin Societatea Profesională Civilă „.....” ca tardivă și nefondată.

Urmare a studierii dosarului cauzei la Consiliu, prin adresa înregistrată la CNSC sub nr. 6811/09.02.2022, SC SA a depus concluzii scrise prin care solicită următoarele:

Alături de argumentele deja expuse prin contestația formulată, pe care le menține în integralitate, SC SA cere a se avea în vedere, considerentele sale față de punctul de vedere formulat de autoritatea contractantă cu privire la contestația depusă, dar și față de conținutul strategiei de contractare întocmite de autoritate.

Sub un prim aspect, în ceea ce privește susținerile referitoare la tardivitatea formulării contestației, SC SA menționează că urmează să se constate de către Consiliu caracterul nefondat al excepției, față de faptul că, astfel cum rezultă din ștampila oficiului poștal, aplicată atât pe plicul prin care contestația a fost transmisă, cât și pe nota de inventar care a însoțit expediția, contestația a fost transmisă la data de 25.01.2022 atât către autoritatea contractantă, cât și către

Consiliul National de Soluționare a Contestațiilor, cu respectarea prevederilor art. 8 alin. (1) lit. a) și ale art. 16 alin. (1) din Legea nr. 101/2016.

În susținerea sa, contestatorul atașează în copie conformă cu originalul dovezile de transmitere a contestației către Consiliul National de Soluționare a Contestațiilor, respectiv către autoritatea contractantă, cu respectarea prevederilor legale referite, coroborate cu cele ale art. 68 din Legea nr. 101/2016 și ale 183 C. proc. civ.

Sub un al doilea aspect, cu privire la susținerile potrivit cărora contestația este nefondată întrucât procedura de achiziție nu ar fi fost demarată pentru servicii de salubritate așa cum s-a susținut în cuprinsul contestației, ci pentru servicii de preluare a deșeurilor rezultate în urma activităților zilnice ale autorității contractante, SC SA susține că acestea sunt contrazise de conținutul strategiei de contractare, care confirmă temeinicia premisei ce stă la baza motivelor de contestație cuprinse la pct. A, B, D invocată prin contestația formulată. Motivele expuse la pct. C și E sunt independente de calificarea naturii serviciilor ce fac obiectul acordului-cadru.

Contestatorul precizează că se intenționează, în fapt, desemnarea unui operator privat care să presteze aceste servicii de salubritate, aspect confirmat prin modul în care este definit obiectul achiziției în strategia de contractare (fila 138).

Acesta precizează de asemenea că serviciile de colectare și transport a deșeurilor urbane solide reprezintă serviciul de salubritate, reglementat prin Legea nr. 101/2006, Legea nr. 51/2006, respectiv Ordinul ANRSC nr. 109/2007 (pentru a referi strict actele normative relevante în cauză).

În opinia contestatorului, după cum rezultă din obiectul achiziției definit în strategia de contractare, ceea ce autoritatea contractantă a denumit generic „Servicii generale de preluare a deșeurilor” are la bază necesitatea acesteia, definită în strategia de contractare, ca deșeurile să fie preluate de operatorul privat și transportate la rampa de depozitare a deșeurilor în vederea sortării, reciclării și reutilizării, toate aceste activități distincte fiind parte din lanțul activităților de salubritate menționate prin art. 2 alin. (3) din Legea nr. 101/2006.

Potrivit contestatorului, din această perspectivă, autoritatea contractantă avea obligația de a stabili obiectul contractului în raport de nevoia concretă identificată în activitatea desfășurată, nevoie care, a fost definită anterior demarării procedurii.

Sub un al treilea aspect inclusiv solicitarea cerinței privind deținerea autorizației de mediu reprezintă un argument în sensul că

obiect al acordului-cadru îl reprezintă serviciile de salubritate (colectare și transport, în vederea transportării la o instalație de tratare/eliminare).

În opinia contestatorului, pentru realizarea în concret a acestor servicii este necesară obținerea autorizației de mediu, însă aceasta nu poate fi solicitată ca și criteriu de participare.

Astfel, activitățile pentru a căror realizare se impune obținerea autorizației de mediu sunt cele prevăzute în Anexa 1 la Procedura din 19 noiembrie 2007 de emitere a autorizației de mediu, aprobată prin Ordinul nr. 1798/2007, act normativ la care s-a făcut referire și în cuprinsul contestației.

Potrivit contestatorului, codurile CAEN relevante în obținerea autorizației de mediu sunt necesare doar pentru colectarea deșeurilor nepericuloase (n.n. codurile de deșuri menționate la pct. 2 din caietul de sarcini sunt specifice deșeurilor nepericuloase) - cod CAEN actual (rev. 2) 3811, fost 9002, menționat la pct. 277 din Anexa 1 la Ordinul nr. 1798/2007, iar nu și pentru transportul de deșuri (periculoase) - cod CAEN actual 4941, fost 6024.

În susținerea celor expuse, contestatorul arată că din descrierea codului CAEN 4941 rezultă că acesta exclude transportul deșeurilor, ca parte integrantă a activității de colectare a deșeurilor, la pct. 267 din Anexa 1 la Ordinul nr. 1798/2007, activitățile codificate CAEN 6024 nu trebuie autorizate din punctul de vedere al mediului decât în situația în care transportul are ca obiect substanțe, mărfuri și deșuri periculoase,

deci de un alt tip de deșeuri decât cele care fac obiectul procedurii de atribuire în cauză.

Sub un al patrulea aspect susținerile autorității contractante din cuprinsul punctului de vedere formulat, dar și informațiile cuprinse în strategia de contractare în ceea ce privește cantitățile estimate de deșeuri, nu sunt de natură să infirme criticile formulate pe calea contestației cu privire la alegerea acordului-cadru, ca instrument și tehnică de atribuire a contractului de achiziție publică.

Potrivit contestatorului, criticile formulate prin contestația depusă au vizat două chestiuni distincte: tipul de instrument la care autoritatea contractantă a recurs pentru atribuirea contractului, prin raportare la obiectul acordului-cadru (servicii de salubritate), și calculul greșit al cantităților de deșeuri.

Contestatorul arată că, singurul contra-argument adus este acela că nefiind în discuție un serviciu de salubritate, argumentele invocate prin contestație nu se susțin. Așadar, per a contrario, chiar și din perspectiva autorității contractante, dacă ar fi vorba despre servicii de salubritate, argumentele sale sunt întemeiate.

În continuare contestatorul reiterează susținerile sale prezentate în cadrul contestației.

Analizând susținerile și documentele depuse la dosarul cauzei, CONSILIUL constată următoarele:

....., în calitate de autoritate contractantă, a organizat procedura licitație deschisă organizată pentru încheierea acordului cadru având ca obiect „Servicii de preluare a deșeurilor”, cod CPV: 90511100-3, elaborând, în acest sens, documentația de atribuire aferentă și publicând în SEAP, anunțul de participare nr. CN1038470/13.01.2022, conform căruia valoarea estimată este cuprinsă în intervalul 13.581.330,00-45.271.100,00 lei. Conform cap. II.2.5 din anunț, criteriul de atribuire al contractului este „cel mai bun raport calitate preț”.

Având în vedere prevederile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, Consiliul urmează să se pronunțe cu înțâietate asupra excepției tardivității, invocată de autoritatea contractantă în punctul de vedere nr. 184/01.02.2022 înregistrat la CNSC sub nr. 1227/01.02.2022.

În opinia autorității contractante contestația formulată de SC SA ar fi tardivă deoarece a fost înregistrată la CNSC după expirarea termenului legal de contestare.

În soluționarea excepției, Consiliul va reține că SC SA a transmis contestația către CNSC prin poștă cu confirmare de primire în data 25.01.2022 cum rezultă din ștampila aplicată de către Oficiul Poștal 1 pe plicul trimiterii poștale cu număr de prezentare

VA09976278792 aflat la dosarul cauzei și către autoritatea contractantă tot în data 25.01.2022, conform ștampilei aplicată de către același oficiu poștal pe nota de inventar aferentă trimiterii poștale cu număr de prezentare VA09976278802 transmisă de către contestator la dosarul cauzei în anexa concluziilor scrise înregistrate la CNSC sub nr. 6811/09.02.2022.

Contestația este formulată împotriva documentației de atribuire publicată în SEAP în data 13.01.2022, în anexa anunțului de participare nr. CN1038470.

Având în vedere cele de mai sus, Consiliul va reține că în speță sunt incidente următoarele dispoziții legale, în vigoare la data depunerii contestației:

- art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 101/2016 *„Persoana care se consideră vătămată de un act al autorității contractante poate sesiza Consiliul în vederea anulării actului autorității contractante, obligării acesteia la emiterea unui act sau la adoptarea de măsuri de remediere, precum și pentru recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, în termen de (...) a) 10 zile, începând cu ziua următoare luării la cunoștință despre actul autorității contractante considerat nelegal, în cazul în care valoarea estimată a procedurii de achiziție publică/sectorial sau de concesiune este egală sau mai mare decât pragurile valorice în raport cu care este obligatorie transmiterea spre publicare către Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a anunțurilor de participare, potrivit legislației*

privind achizițiile publice, legislației privind achizițiile sectoriale sau legislației privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii”;

- art. 8 alin. (2) din Legea nr. 101/2016: *„În cazul în care contestația privește conținutul documentației de atribuire, publicată în Sistemul electronic de achiziții publice, denumit în continuare SEAP, data luării la cunoștință este data publicării documentației de atribuire”;*

- art. 5 din Legea nr. 101/2016: *„(1) Termenele procedurale stabilite de prezenta lege, exprimate în zile, încep să curgă de la începutul primei ore a primei zile a termenului și se încheie la expirarea ultimei ore a ultimei zile a termenului. (2) Ziua în cursul căreia a fost comunicat un act procedural nu este luată în calculul termenului. Dacă ultima zi a unui termen exprimat altfel decât în ore este o zi nelucrătoare, termenul se încheie la expirarea ultimei ore a următoarei zile lucrătoare”;*

- art. 68 din Legea nr. 101/2016 coroborat cu art. 183 din Codul de Procedură Civilă *„(1) Actul de procedură depus înăuntrul termenului prevăzut de lege prin scrisoare recomandată la oficiul poștal sau depus la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare este socotit a fi făcut în termen. (...) (3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), recipisa oficiului poștal, precum și înregistrarea ori atestarea făcută, după caz, de serviciul de curierat rapid, de serviciul specializat de comunicare, de unitatea militară sau de administrația locului de deținere, pe actul depus, servesc ca dovadă a datei depunerii actului de către partea interesată”.*

Raportat la prevederile legale mai sus iterate și ținând seama de faptul că actele autorității contractante considerate nelegale de către SC SA sunt anunțul de participare și caietul de sarcini, ambele publicate în SEAP la data de 13.01.2022, iar contestatorul a transmis contestația atât către CNSC cât și către autoritatea contractantă în data 25.01.2021, în ultima zi a termenului de 10 zile prevăzut la art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 101/2016 raportat la data publicării în SEAP a documentației de atribuire în anexa anunțului de participare, rezultă fără putință de tăgadă faptul că societatea contestatoare și-a îndeplinit obligația legală de transmitere a contestației către CNSC și autoritatea contractantă în termenul legal prevăzut la art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 101/2016.

Procedând la analiza pe fond a cauzei, Consiliul reține că obiectul contestației formulate de SC SA îl constituie documentația de atribuire despre care contestatorul susține, pe de o parte că nu ar respecta prevederile legislației din domeniul achizițiilor publice și, pe de altă parte, că ar conține prevederi de natură să restrângă accesul operatorilor economici interesați.

Având în vedere criticile contestatorului, Consiliul reține că, potrivit mențiunilor de la secțiunea II.1.4 din anunțul de participare, procedura de atribuire coroborat cu cele din preambulul caietului de sarcini, procedura de atribuire în cadrul căreia a fost formulată contestați acare face obiectul prezentei a fost organizată în vederea încheierii unor acorduri-cadru pentru prestarea serviciilor de preluare a deșeurilor municipale, vegetale și din construcții.

Potrivit mențiunilor de la punctul 2 din strategia de contractare nr. AP4/11.01.2022 (pag. 138 din dosarul achiziției, parte a dosarului cauzei), obiectul de activitate principal al autorității contractante îl constituie *„întreținerea și amenajarea spațiilor verzi, a locurilor de joacă, a parcurilor și grădinilor de cartier, demolarea construcțiilor neautorizate, reparații de drumuri, activități care generează deșeuri solide”*.

Oportunitatea achiziționării serviciilor de preluare a deșeurilor a fost justificată de către autoritatea contractantă la același capitol din strategia de contractare (înscriș care, potrivit art. 9 alin. (3) din HG nr. 395/2016 documentează deciziile din etapa de planificare/pregătire a achiziției) astfel: *„având în vedere că autoritatea contractantă nu deține o rampă proprie pentru depozitarea deșeurilor sau o stație pentru sortarea deșeurilor în vederea reciclării, se intenționează contractarea serviciilor de preluare a acestora în vederea sortării, reciclării și reutilizării, această activitate fiind încadrată la codul CPV 905111100-3 – Servicii de colectare a deșeurilor urbane solide. Ținând cont că*

autoritatea contractantă nu deține suficiente autospeciale de mare capacitate pentru transportul deșeurilor, serviciile vor cuprinde și componenta de servicii conexe de transport, cod CPV 6010000-9".

Față de cele de mai sus, Consiliul apreciază ca fiind pertinente și relevante în soluționarea contestației susținerile autorității contractante din punctul de vedere potrivit căroră serviciile sunt necesare în vederea preluării deșeurilor rezultate din activitatea zilnică a autorității contractante.

Acest aspect rezultă și din răspunsul consolidat publicat de autoritatea contractantă în SEAP la data 07.02.2022 sub identificatorul „[CN1038470/00015] Răspuns consolidat clarificari-semnat.pdf.p7m” în care autoritatea contractantă a răspuns la solicitarea de detaliere a compoziției, naturii și provenienței deșeurilor, formulată de un operator economic interesat astfel:

„Deșeurile provin din activitățile zilnice ale autorității contractante, astfel:

- Lot 1 deșeuri municipale: PET-uri, sticle, hârtii, cartoane, ambalaje alimentare, resturi alimente, ceramică etc., colectate din parcuri, grădini de cartier, spații verzi, locuri de joacă. Nu se colectează deșeuri de la populație. Din experiența anterioară, printre deșeurile colectate nu au fost identificate cadavre de animale sau deșeuri periculoase.

- Lot 2 deșeuri vegetale: iarbă, frunze, tocătură de material lemnos, rezultate în urma activităților de întreținere a spațiilor verzi și a arborilor;

- Lot 3 deșeuri din construcții: beton spart, moloz, pietre, ceramică, cărămidă, sticlă spartă, armături metalice, etc, rezultate în urma activităților de demolare de construcții și/sau din activitățile de reparare și întreținere a drumurilor”.

Din analiza contestației formulată de SC SA, Consiliul reține că o primă critică privește legalitatea organizării acestei proceduri de către motivat de faptul că aceasta nu este unitate administrativ-teritorială astfel cum impun prevederile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 51/2006 care definește contractul de delegare a gestiunii ca fiind „(...) un contract încheiat în formă scrisă, prin care unitățile administrativ-teritoriale, individual sau în asociere, după caz, în calitate de delegatar, atribuie, prin una dintre modalitățile prevăzute de lege, pe o perioadă determinată, unui operator, în calitate de delegat, care acționează pe riscul și răspunderea sa, dreptul și obligația de a furniza/presta integral un serviciu de utilități publice ori, după caz, numai unele activități specifice acestuia, inclusiv dreptul și obligația de a administra și de a

exploata infrastructura tehnico-edilitară aferentă serviciului/activității furnizate/ prestate, în schimbul unei redevențe, după caz (...)"

În soluționarea criticilor anterior menționate, Consiliul va reține prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 51/2006 cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „(2) *Gestiunea serviciilor de utilități publice se organizează și se realizează în următoarele modalități:*

a) gestiune directă;

b) gestiune delegată”.

Potrivit art. 28 alin. (1) din Legea nr. 51/2006, **gestiunea directă** este modalitatea de gestiune în care autoritățile deliberative și executive, în numele unităților administrativ-teritoriale pe care le reprezintă, își asumă și exercită nemijlocit toate competențele și responsabilitățile ce le revin potrivit legii cu privire la furnizarea/prestarea serviciilor de utilități publice, respectiv la administrarea, funcționarea și exploatarea sistemelor de utilități publice aferente acestora iar potrivit art. 29 alin. (1) din același act normativ, **gestiunea delegată** este modalitatea de gestiune în care autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale ori, după caz, asociațiile de dezvoltare intercomunitară având ca scop serviciile de utilități publice, în numele și pe seama unităților administrativ-teritoriale membre, atribuie unuia sau mai multor operatori toate ori numai o parte din competențele și responsabilitățile proprii privind furnizarea/prestarea serviciilor de utilități publice, pe baza unui contract, denumit în continuare contract de delegare a gestiunii.

Totodată, Consiliul reține prevederile art. 28 alin. (2) din Legea nr. 51/2006 potrivit căroră „Gestiunea directă se realizează prin intermediul unor operatori de drept public sau privat, astfel cum sunt definiți la art. 2 lit. g), respectiv lit. h), fără aplicarea prevederilor Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice, Legii nr. 99/2016 privind achizițiile sectoriale și Legii nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii, care pot fi:

a) servicii publice de interes local sau județean, specializate, cu personalitate juridică, înființate și organizate în subordinea consiliilor locale sau consiliilor județene, după caz, prin hotărâri ale autorităților deliberative ale unităților administrativ-teritoriale respective;

b) societăți reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu capital social integral al unităților administrativ-teritoriale, înființate de autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale respective”.

Consiliul reține că în speța dedusă soluționării, ... a primit de la UAT Sectorul 6, prin mecanismul prevăzut la art. 28 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 51/2006 anumite competențe cu privire la administrarea unor bunuri deținute de către și, nefiind în măsură să asigure în totalitate prin resurse proprii activitățile necesare administrării, a organizat prezenta procedură de atribuire pentru a contracta aceste servicii printr-un mecanism de natura celui prevăzut la art. 29 din Legea nr. 51/2006.

Astfel, întrucât a acordat dreptul de administrare a bunurilor printr-un contract care nu face obiectul legislației din domeniul achizițiilor publice (situație prevăzută la art. 31 alin. (1) din Legea nr. 98/2016 care transpune în dreptul autohton prevederile art. 12 alin. (1) din Directiva 2014/24/UE, aceasta din urmă are obligația ca, în situația în care are nevoie la rândul său de serviciile unui operator economic pentru prestarea activităților încredințate de către Sectorul 6, are obligația să efectueze demersurile prevăzute de legislația din domeniul achizițiilor publice în cazul în care ar fi atribuit respectivele servicii.

În acest sens sunt și concluziile avocatului general prezentate în cauza C-567/15, potrivit căroră „(...) articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2004/17 și articolul 1 alineatul (9) al doilea paragraf din Directiva 2004/18 trebuie interpretate în sensul că o societate a cărei legătură materială și funcțională cu o autoritate contractantă justifică aplicarea excepției in house în ceea ce privește operațiunile sale interne intră sub incidența directivelor respective în cazul în care contractează cu terți lucrări, bunuri sau servicii în vederea îndeplinirii sarcinilor încredințate de autoritatea contractantă respectivă”.

Raționamentul anterior se regăsește și în cuprinsul art. 13 alin. (1) și (2) din Instrucțiunea ANAP nr. 1/2018 din 26 octombrie 2018 privind modul de interpretare a aplicării prevederilor art. 31 din Legea nr. 98/2016, potrivit cărora:

„(1) Autoritatea contractantă are dreptul să îi atribuie contracte direct, fără organizarea unei proceduri de atribuire, în temeiul art. 31 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, persoanei juridice de drept public sau de drept privat care îndeplinește toate cele trei condiții prevăzute la art. 4, caz în care nu reprezintă altceva decât un instrument de lucru, care diferă de celelalte departamente/compartimente interne ale autorității contractante numai prin faptul că are personalitate juridică distinctă.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), persoana juridică are caracteristicile unui organism de drept public, în sensul art. 4 alin. (2) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, și, în consecință, are obligația de a aplica prevederile legislației privind achizițiile publice pentru orice achiziție efectuată în scopul îndeplinirii activităților delegate de către autoritatea contractantă care o controlează”.

Față de cele de mai sus, Consiliul urmează să respingă ca nefondate criticile contestatorului de la punctul A din contestație.

Referitor la criticile contestatorului de la punctul B din contestație, privind finalizarea procedurii printr-un acord-cadru, despre care contestatorul susține că ar fi incompatibil cu specificul serviciilor care

urmează a fi prestate, Consiliul reține prevederile art. 29 alin. (8) din Legea nr. 51/2006 potrivit căroră „(8) *Contractul de delegare a gestiunii serviciilor de utilități publice poate fi:*

- a) *contract de concesiune de servicii;*
- b) *contract de achiziție publică de servicii”.*

Referitor la distincția dintre cele 2 modalități de contractare prevăzute de norma juridică anterior reprodusă, Consiliul reține că potrivit considerentului 18 din Directiva 23/2014/UE **„Principala caracteristică a unei concesiuni, și anume dreptul de a exploata lucrări sau servicii, implică întotdeauna transferul către concesionar a unui risc de operare de natură economică care presupune posibilitatea că acesta nu își va recupera investițiile efectuate și costurile suportate pentru exploatarea lucrărilor sau a serviciilor atribuite în condiții normale de funcționare, chiar dacă riscul îi revine în continuare, parțial, autorității contractante sau entității contractante.** Aplicarea de norme specifice care să reglementeze atribuirea **concesiunilor nu s-ar justifica dacă autoritatea contractantă sau entitatea contractantă ar prelua riscul eventualelor pierderi suportate de operatorul economic, garantându-i un venit minim cel puțin egal cu investițiile efectuate și cu costurile pe care trebuie să le acopere operatorul economic în legătură cu executarea contractului.** În același timp, ar trebui precizat că anumite aranjamente remunerate exclusiv de o autoritate contractantă sau de o entitate contractantă **ar trebui să fie considerate concesiuni dacă recuperarea investițiilor și a costurilor suportate de operator pentru executarea lucrării sau prestarea serviciului depinde de cererea efectivă sau de disponibilitatea serviciului sau a activului**” iar potrivit considerentului 20 din directivă **„Riscul de operare ar trebui să reiasă din factori care nu depind de părți.** Riscurile de tipul celor legate de gestionarea inadecvată, de nerespectarea contractelor de către operatorul economic sau de o situație de forță majoră nu sunt hotărâtoare în vederea clasificării drept concesiune, întrucât riscurile respective sunt inerente fiecărui contract, fie că este vorba de un contract de achiziții publice sau de o concesiune. **Un risc de operare ar trebui înțeles drept riscul de expunere la situațiile neprevăzute ale pieței, putând consta fie în riscul de cerere, fie în riscul de disponibilitate sau în ambele riscuri, de disponibilitate și de cerere.** Riscul de cerere trebuie înțeles ca riscul privind cererea reală pentru lucrările sau serviciile care fac obiectul contractului. Riscul de ofertă trebuie înțeles ca fiind riscul legat de furnizarea lucrărilor sau a serviciilor care fac obiectul contractului, în special riscul că furnizarea serviciilor nu va corespunde cererii. **În scopul evaluării riscului de operare, valoarea actualizată netă a tuturor investițiilor, costurilor și veniturilor concesionarului ar trebui avută în vedere în mod consecvent și uniform”.**

Aceste considerente își au izvorul în jurisprudența CJUE care a identificat criteriile de stabilire a unei concesiuni astfel:

- asumarea de către concesionar a riscului economic al activității;
- veniturile din exploatare ale concesionarului nu provin de la autoritatea concedentă ci de la utilizatori sau terți.

În cauza C-348/10 Curtea a reținut la pct. 44 și 45 următoarele „Dacă modul de remunerare este unul dintre elementele determinante pentru calificarea unei concesionări de servicii, în plus, din jurisprudență reiese că concesionarea de servicii presupune asumarea de către concesionar a riscului legat de exploatarea serviciilor în cauză. Lipsa transferului către prestator al riscului legat de prestarea de servicii arată că operațiunea respectivă constituie un contract de achiziții publice de servicii, iar nu o concesionare de servicii (a se vedea în special Hotărârea Privater Rettungsdienst und Krankentransport Stadler, citată anterior, punctul 26). Este necesar, așadar, să se verifice dacă prestatorul își asumă riscul legat de exploatarea serviciului. Deși acest risc poate, desigur, să fie, de la început, foarte limitat, calificarea drept concesionare de servicii impune totuși ca autoritatea contractantă să transfere către concesionar totalitatea sau cel puțin o parte semnificativă a riscului la care este expusă (a se vedea în acest sens, în special, Hotărârea Privater Rettungsdienst und Krankentransport Stadler, citată anterior, punctul 29)”, la pct. 48-50 „Riscul legat de exploatare trebuie înțeles ca riscul de expunere la hazardul pieței (a se vedea în acest sens Hotărârea Eurawasser, citată anterior, punctul 67), care se poate traduce, printre altele, prin riscul de concurență din partea altor operatori, riscul unei inadecvări între oferta și cererea de servicii, riscul de insolvabilitate a debitorilor prețului serviciilor furnizate, riscul de lipsă a acoperirii cheltuielilor de exploatare prin încasări sau riscul de răspundere pentru un prejudiciu legat de o neîndeplinire a serviciului

(a se vedea în acest sens Hotărârea Privater Rettungsdienst und Krankentransport Stadler, citată anterior, punctul 37). În schimb, riscuri precum cele legate de o proastă gestionare sau de erori de apreciere ale operatorului economic nu sunt determinante în vederea calificării unui contract drept contract de achiziții publice sau concesiune de servicii, astfel de riscuri fiind, de fapt, inerente oricărui contract, indiferent dacă acesta corespunde unui contract de achiziții publice de servicii sau unei concesiuni de servicii (Hotărârea Privater Rettungsdienst und Krankentransport Stadler, citată anterior, punctul 38). Deși, astfel cum s-a menționat la punctul 45 din prezenta hotărâre, riscul economic legat de exploatare poate fi, de la început, foarte limitat ca urmare a modalității de drept public de organizare a serviciului, calificarea drept concesiune de servicii impune totuși ca autoritatea contractantă să transfere către concesionar totalitatea sau cel puțin o parte semnificativă a riscului legat de exploatare la care este expusă” iar la pct. 59 „Directiva 2004/17 trebuie interpretată în sensul că **reprezintă un „contract de servicii”** în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (d) din această directivă **un contract prin care un contractant, în temeiul normelor de drept public și al clauzelor contractuale care guvernează prestarea acestor servicii, nu își asumă o parte semnificativă a riscului la care este expusă autoritatea contractantă”**.

În cauza C-382/05 Curtea a reținut la pct. 34 „că ne aflăm în prezența unei concesiuni de servicii atunci când modalitatea de remunerare convenită constă în dreptul prestatorului de a-și valorifica propria prestație și presupune ca acesta să își asume riscul legat de exploatarea serviciilor în cauză (a se vedea Hotărârea din 7 decembrie 2000, Telaustria și Telefonadress, C-324/98, Rec., p. I-10745, punctul 58, și Ordonanța din 30 mai 2002, Buchhändler-Vereinigung, C-358/00, Rec., p. I-4685, punctele 27 și 28, precum și Hotărârea Parking Brixen, citată anterior, punctul 40)”, la pct. 42 „durata lungă a convențiilor în litigiu și împrejurarea că executarea lor este însoțită de investiții inițiale importante în sarcina operatorului nu sunt nici ele determinante în scopul calificării acestor convenții, astfel de caracteristici putându-se regăsi atât în contracte de achiziții publice, cât și în concesiuni de servicii” iar la pct. 44 „pentru a califica un contract ca fiind un contract de achiziții publice sau o concesiune de servicii, nu este determinantă nici împrejurarea că prestațiile oferite de către operator sunt, după caz, de natură să necesite din partea acestuia din urmă o importantă autonomie de executare”.

În cauza C-206/08 Curtea a reținut la pct. 51 „Din compararea acestor două definiții rezultă că diferența dintre un contract de servicii și o concesiune de servicii constă în contraprestația lucrării. Contractul de servicii presupune un echivalent financiar care este plătit direct de autoritatea contractantă prestatorului de servicii (a se vedea în acest sens Hotărârea Parking Brixen, citată anterior, punctul 39), în timp ce, în cazul unei concesiuni de servicii, echivalentul financiar constă în dreptul de a exploata serviciul, fie singur, fie însoțit de un preț” și pct. 53 „În lumina criteriului

prevăzut la punctul 51 din prezenta hotărâre, faptul că prestatorul de servicii este remunerat prin plăți ce provin de la terți, în speță de la utilizatorii serviciului respectiv, reprezintă una dintre formele pe care le poate lua exercitarea dreptului, recunoscut prestatorului, de a exploata serviciul", pct. 59 „Rezultă din jurisprudența Curții că, în cazul în care modul de remunerare convenit rezidă în dreptul prestatorului de a-și valorifica propria prestație, acest mod de remunerare presupune ca acesta să își asume riscul legat de exploatarea serviciilor în cauză (a se vedea Hotărârea citată anterior Parking Brixen, punctul 40, Hotărârea din 18 iulie 2007, Comisia/Italia, punctul 34, precum și Hotărârea din 13 noiembrie 2008, Comisia/Italia, punctul 29)" și pct. 80 că „în cadrul unui contract cu privire la servicii, autoritatea contractantă nu plătește direct o remunerație cocontractantului, ci acesta din urmă are dreptul să perceapă o remunerație de drept privat de la terți, este suficient, în sine, pentru ca respectivul contract să fie calificat drept „concesionare de servicii" în sensul articolului 1 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2004/17, în măsura în care cocontractantul preia în totalitate sau cel puțin în mare parte riscul de exploatare asumat de autoritatea contractantă, chiar dacă acest risc este de la început foarte limitat datorită modalității de drept public de organizare a serviciului".

În cauza C-274/09 la pct. 48 Curtea a reținut „în cazul în care remunerarea operatorului economic reținut este integral asigurată de persoane distincte de autoritatea contractantă care a atribuit contractul privind serviciile de salvare, iar acest operator economic este expus unui risc de exploatare, chiar dacă acesta este foarte limitat, din cauza, mai ales, a faptului că valoarea tarifelor de utilizare a serviciilor în cauză depinde de rezultatul negocierilor

anuale cu terți și nu este asigurat de o acoperire integrală a costurilor suportate în cadrul unei gestionări a activităților sale conforme principiilor enunțate de dreptul național, contractul menționat trebuie calificat drept contract de „concesionare de servicii”, în sensul articolului 1 alineatul (4) din această directivă”.

În speță, din cuprinsul caietului de sarcini se reține că veniturile din prestarea serviciilor provin exclusiv de la autoritatea contractantă prin mecanismul de plată a facturilor emise de către prestator urmare a cuantificării cantităților de deșeuri preluate de către acesta din locațiile aparținând autorității contractante, motiv pentru care, nefiind plasat niciun risc financiar în sarcina prestatorului, autoritatea contractantă a procedat corect stabilind drept aplicabile prevederile Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice și nu cele ale nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii.

Consiliul reține că Legea nr. 98/2016 nu limitează sfera de aplicare a acordului-cadru ca modalitate specială de atribuire a contractelor de achiziție publică doar la anumite tipuri de prestație.

Totodată, Consiliul reține că interdicția prevăzută la art. 107 alin. (1) din HG nr. 395/2016 potrivit căreia *„Autoritatea contractantă nu are dreptul de a utiliza în mod abuziv sau impropriu acordurile-cadru astfel încât să împiedice, să restrângă sau să distorsioneze concurența”* este detaliată la alin. (2) al aceleiași norme juridice fără a fi menționate reguli cu privire la natura prestațiilor contractate.

Nici faptul că în Legea nr. 51/2006 este menționată sintagma *„contract”* nu poate conduce la concluzia că autoritatea contractantă nu ar fi avut dreptul să utilizeze acordul-cadru pentru contractarea serviciilor de colectare deșeuri deoarece potrivit definiției de la art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 98/2016, acordul-cadru este definit ca *„acordul încheiat în formă scrisă între una sau mai multe autorități contractante și unul ori mai mulți operatori economici care are ca obiect stabilirea termenilor și condițiilor care guvernează contractele de achiziție publică ce urmează a fi atribuite într-o anumită perioadă”*.

Prin urmare, acordul-cadru nu reprezintă în sine o modalitate de asigurare a prestațiilor ci este doar o etapă intermediară necesară pentru încheierea subsecventă a unor contracte de achiziție publică denumite contracte subsecvente.

Criticile contestatorului cu privire la pretinsa imposibilitate a recuperării costurilor prestării serviciilor și a echilibrului contractual nu pot fi reținute deoarece obiectul contractului nu constă în colectarea deșeurilor de pe întreaga suprafață a unei unități administrativ-teritorială astfel încât prestatorul să fie în imposibilitatea determinării costurilor generate de transportul deșeurilor produse de categorii eterogene de

populație ci constă în preluarea deșeurilor pre colectate de către autoritatea contractantă în anumite amplasamente de depozitare temporară.

Prin urmare, prestația constă în executarea unor trasee prestabilite, de mică complexitate datorită numărului limitat de puncte de preluare a deșeurilor.

Consiliul nu va putea reține nici criticile contestatorului cu privire la dificultatea recuperării unor pretinse investiții deoarece:

- pe de o parte, contrar principiului de drept *„actori incumbit probatio”* – *„sarcina probei incumbă, în mod exclusiv, reclamantului”*, principiu transpus în dreptul autohton în cadrul dispozițiilor art. 249 cpc, potrivit căroră, referitor la sarcina probei, *„cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”*, contestatorul nu a indicat și dovedit care investiții ar fi fost solicitate prin documentația de atribuire și,
- pe de altă parte, deoarece obiectul procedurii nu este atribuirea unui contract de concesiune prin care operatorul economic să fie obligat la investiții în infrastructura autorității contractante pe care ar urma să le recupereze din prestațiile viitoare ci constă în încheierea unui simplu acord-cadru prin care să fie atribuire ulterior contracte subsecvente, de achiziție publică de servicii având ca obiect prestarea unor servicii către autoritatea contractantă în schimbul plăților

convenite reprezentând echivalentul contraprestației serviciilor prestate.

Referitor la criticile contestatorului cu privire la criteriul de calificare II prevăzut la pct. „III.1.1) *Capacitatea de exercitare a activității profesionale, inclusiv cerințele privind înscrierea în registrele profesionale sau comerciale*” din anunțul de participare prin care autoritatea contractantă a solicitat ofertanților „(...) *dovada că dețin Autorizație de Mediu eliberată de Ministerul Mediului în baza OUG nr. 195/2005 privind protecția mediului, pentru activitățile care fac obiectul acordurilor cadru*”, Consiliul reține că autoritatea contractantă a justificat în cadrul strategiei de contractante respectiva cerința prin invocarea OUG nr. 195/2005 privind protecția mediului care obligă operatorii economici care desfășoară activități de preluare să dețină autorizație de mediu emisă de instituțiile abilitate din România.

Având a verifica relevanța justificărilor autorității contractante cu privire la criteriul de calificare anterior menționat, Consiliul reține incidența următoarelor prevederi legale din cuprinsul OUG nr. 195/2005:

- art. 2 pct. 9 care definește autorizația de mediu ca fiind „*actul administrativ emis de autoritatea competentă pentru protecția mediului, prin care sunt stabilite condițiile și/sau parametrii de funcționare ai unei activități existente sau ai unei activități noi cu posibil impact semnificativ asupra mediului, obligatoriu la punerea în funcțiune*”;

- art. 29: „**Gestionarea deșeurilor se efectuează în condiții de protecție a sănătății populației și a mediului și se supune prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, precum și legislației specifice în vigoare**”;

- art. 31: „(...) **persoanele fizice și juridice care desfășoară activități de gestionare a deșeurilor au atribuții și obligații în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență și a celor specifice din domeniul gestionării deșeurilor**”.

Totodată, Consiliul reține prevederile art. 12 alin. (1) din norma juridică anterior menționată, potrivit cărora „**Desfășurarea activităților existente precum și începerea activităților noi cu posibil impact semnificativ asupra mediului se realizează numai în baza autorizației/autorizației integrate de mediu**” coroborat cu cele ale art. 14 alin. (2) din același act normativ, potrivit cărora „**Funcționarea fără autorizație de mediu este interzisă pentru activitățile care fac obiectul procedurii de autorizare din punct de vedere al protecției mediului**”.

În ceea ce privește lista activităților care fac obiectul autorizării din punct de vedere al protecției mediului, Consiliul reține prevederile art. 12 alin. (2) din OUG nr. 195/2005 potrivit cărora „*Procedura de emitere a*

*autorizației de mediu și **lista activităților** supuse acestei proceduri sunt **stabilite prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului***".

Consiliul reține că lista activităților supuse procedurii de emitere a autorizației de mediu se regăsește în anexa 1 la Procedura de emitere a autorizației de mediu aprobată prin Ordinul Ministerului Mediului și Dezvoltării Durabile nr. 1798/2007 și include, la poziția 278 activitățile de „*Salubritate, depoluare și activități similare*".

Consiliul reține că, întrucât activitățile descrise prin caietul de sarcini aferent prezentei proceduri de atribuire se regăsesc printre cele menționate la art. 2 alin. (3) din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006, rezultă că aceste activități se regăsesc printre cele de la poziția 278 din anexa 1 la Ordinul Ministerului Mediului și Dezvoltării Durabile nr. 1798/2007 și fac obiectul autorizării conform Procedurii de emitere a autorizației de mediu anterior menționată, aspect recunoscut de către contestator la punctul 33 din contestație.

Având în vedere aceste aspecte precum și obligația imperativă stabilită la art. 12 alin. (1) din OUG nr. 195/2005 potrivit căreia „**Desfășurarea activităților** existente precum și **începerea activităților noi cu posibil impact semnificativ asupra mediului se realizează numai în baza autorizației/autorizației integrate de mediu**", Consiliul reține că cerința cu privire la prezentarea autorizației de mediu eliberată de Ministerul Mediului în baza OUG nr. 195/2005 privind protecția mediului, pentru activitățile care fac obiectul acordurilor

cadru are natura unei cerințe de calificare de natura celor prevăzute la art. 172 alin. (1) lit. a) coroborat cu art. 173 alin. (2) din Legea nr. 98/2016.

Consiliul nu va putea reține susținerile contestatorului privind caracterul pretins restrictiv al cerinței de mai sus deoarece, pe de o parte, obligația deținerii autorizației de mediu este stabilită prin prevederile legale anterior menționate, în cazul activităților de natura celor care fac obiectul prezentei proceduri de atribuire și, pe de altă parte, societatea contestatoare poate uza de prevederile art. 51 din HG nr. 395/2016 în sensul prezentării autorizației de mediu de mediu strict de către asociatul/subcontractantul care prestează activitățile supuse autorizării.

În ceea ce privește susținerile contestatorului privind posibilitatea obținerii autorizației de mediu ulterior semnării contractului de achiziție publică, Consiliul reține că societatea contestatoare confundă procedura de emitere a autorizației de mediu cu procedura de emitere a unui alt act administrativ respectiv a licenței emisă de ANRSC în baza Legii nr. 51/2006, care nu a fost solicitată în cadrul prezentei proceduri de atribuire și care, într-adevăr, se eliberează în baza contractului încheiat cu beneficiarul, astfel cum statuează prevederile art. 21 alin. (1) lit. c) din Regulamentul privind acordarea licențelor în domeniul serviciilor comunitare de utilități publice aprobat prin HG nr. 745/2007 cu modificările și completările ulterioare.

Nici susținerile contestatorului privind preținsele limitări regionale presupus a fi generate de cerința de calificare privind autorizația de mediu nu pot fi reținute deoarece și în acest caz contestatorul confundă organismul emitent al autorizației de mediu prevăzut la art. 4 – 6 din Ordinul nr. 1798/2007 cu permisiunea acordată de către ANRSC conform art. 5 lit. d) urmare a emiterii licenței specifice.

Ori, cerința criticată nu are ca obiect o licență, ci o autorizație de mediu solicitată în mod legal de către autoritatea contractantă, motiv pentru care criticile contestatorului privind acest aspect urmează a fi respinse ca nefondate.

Critica contestatorului de la punctul D privind parametrul de ajustare a tarifului pe baza indicelui prețurilor de consum total urmează să fie respinsă ca nefondată deoarece contestatorul nu a învederat niciun aspect pertinent care să conducă la concluzia că metoda de ajustare a tarifului aleasă de autoritatea contractantă ar fi de natură să îl vatăme.

Consiliul va reține că, niciunde în legislația în vigoare nu se prevede dreptul operatorilor economici de a solicita sau propune și, cu atât mai mult, obligația autorității contractante de a modifica documentația de atribuire după cum solicită sau propune fiecare operator economic

care apreciază că este necorespunzător întocmită, doar pe raționamentul că respectivele prevederi s-ar regăsi într-o anumită îndrumare metodologică.

Astfel fiind, autoritatea contractantă nu are vreo obligație legală de a modifica documentația de atribuire după voința operatorului economic care a formulat întrebări/sau contestație sau după caracteristicile serviciilor pe care acesta le comercializează. Opțiunea modificării cerințelor impuse operatorilor economici reprezintă un drept al autorității iar nu o obligație, Consiliul neputând sancționa autoritatea contractantă pentru exercitarea dreptului său de a nu aduce alte modificări cerințelor tehnice/ prevederilor documentației, în condițiile în care nu se probează caracterul restrictiv al acestora.

Consiliul va respinge ca nefondate și criticile contestatorului privind pretensele erori de calcul rezultate din înmulțirea cantităților maxime ale contractelor subsecvente cu numărul contractelor subsecvente, raportat la cantitățile maxime ale acordului-cadru deoarece necesitatea și oportunitatea stabilirii anumitor cantități maxime reprezintă atributul exclusiv al autorității contractante, Consiliul neputând sancționa autoritatea contractantă pentru alegerea de a limita cantitățile minime și maxime aferente acordului-cadru la sume/valori/cantități mai mici decât cele care ar rezulta din simplul calcul aritmetic invocat de contestator.

Mai mult, Consiliul apreciază că specificul activității autorității contractante justifică pe deplin abordarea neliniară a modalității în care a defalcat cantitatea totală a acordului-cadru pe contracte subsecvente

deoarece activitățile de amenajarea și întreținerea spațiilor verzi, a parcurilor, grădinilor de cartier, a locurilor de joacă, precum și repararea străzilor aflate în administrarea Consiliului Local nu implică activitate constantă ci depind de succesiunea sezonelor.

Pentru considerentele anterior expuse, în temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (6) din Legea nr. 101/2016 cu modificările și completările ulterioare, Consiliul va respinge ca nefondată contestația formulată de SC SA în contradictoriu cu autoritatea contractantă

Pentru aceste motive
în baza documentelor depuse de părți,
CONSILIUL NAȚIONAL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR

DECIDE:

Respinge ca nefondată excepția tardivității contestației, invocată de către autoritatea contractantă în punctul de vedere.

Respinge ca nefondată contestația formulată de SC SA în contradictoriu cu autoritatea contractantă

Obligatorie.

Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere în termen de 10 zile de la comunicare.

**Complet de soluționare a contestațiilor
în domeniul achizițiilor publice:**

Consilier de soluționare
.....

PREȘEDINTE
.....

Consilier de soluționare
.....

Redactat practica deciziei
.....

Redactată în 4 (patru) exemplare originale, conține 27 (douăzecișisapte) pagini